

The Razor's Edge #13 vraag 2
3 maart 1987 PM in Chuang Tzu Auditorium.

*Geliefde Osho,
Meestal besta ik aan de oppervlakte, is mijn ego overheersend en denk ik continu.
Dan voel ik soms grote liefde, als ik u zie tijdens de ochtendtoespraak, of wanneer ik
me dichtbij u voel, en gaat mijn hart open en krijg ik een voorproefje van wat mogelijk
is. Geliefde meester, help me alstublieft te veranderen.*

Je zegt, Anurag Slideha: "Meestal besta ik aan de oppervlakte." Dat geldt voor de mensheid als geheel, dus voel je daar niet droevig over. Dit is waar de mensheid vastzit, aan de oppervlakte. Er zijn eindeloze dieptes, maar de angst voor het onbekende, de angst het bekende te verliezen en onbekende donkere wateren in te gaan houdt de mens tegen. Zij maken hun hele leven oppervlakkig. Ze hebben oppervlakkig lief, ze leven aan de oppervlakte. Er bevinden zich tenminste zes duizend openingen in je longen, maar als je ademt maak je er maar van twee duizend hiervan gebruik. Vier duizend openingen, die dieper zitten, komen nooit met frisse lucht, met zuurstof, met leven in aanraking. Ze blijven gevuld met verschaalde kooldioxide. Je ademt niet slechts metaforisch, maar ook fysiologisch zeer oppervlakkig. Misschien is hier eveneens sprake van een diepgewortelde angst.

Alleen in Japan hebben ze eeuwenlang geprobeerd erachter te komen... en dat is hun specialiteit, hun bijzonderheid, hun bijdrage aan de wereld. Zoals India heeft getracht het centrum van je leven op het spoor te komen, heeft Japan geprobeerd het centrum van je dood te achterhalen. Beiden hebben ontdekt dat net onder de navel, vijf centimeter eronder... de Japanners noemen het centrum van de dood hara. Om die reden wordt zelfmoord in het Japans hara-kiri genoemd. Hara-kiri is de minst pijnlijke manier om zelfmoord te plegen. Omdat je de dolk rechtstreeks in het doodscentrum drijft. Het duurt slechts een fractie van een seconde, al het andere is ver verwijderd van dit centrum. Waarschijnlijk is men bang om diep adem te halen omdat, als je diep ademhaalt, niet je borstkast maar integendeel je buik, waar het doodscentrum is, op en neer begint te bewegen.

Wanneer je Indiase beelden van Gautama de Boeddha bekijkt, zie je een buitengewoon atletisch lichaam. De buik is zo goed als afwezig, de borstkast is geprononceerd- zoals bij een leeuw van wie de buik gering is en de borstkast groot. Dat was het idee van het atletisch lichaam. Maar kijk eens naar de Japanse beelden van de Boeddha en je zult verbaasd staan dat hij zo'n geweldige buik heeft. Hoe kan dat? Waarom creëerde Japan... Gautama de Boeddha was geen Japanner, dus waarom maakte men beelden met grote buiken? Omdat Japan een begripsvorming heeft waar India geen belang in stelde, namelijk dat men in de buikholtte moet ademen. In alle andere soorten lichaamsontwikkeling, die elders het aanzien hebben gekregen, word je geleerd dat je de buik moet intrekken en de borstkast moet uitzetten, vul je borst met zoveel mogelijk lucht maar trek je buik in. Esthetisch ziet dat er mooi uit. De opgezwollen buik oogt niet zo fraai.

Maar de Japanners stelden zich een andere vraag. Het is geen kwestie van schoonheid, het gaat erom dat je borstkast zich ontspant wanneer je diep ademhaalt, zo diep dat de buik op en neer beweegt. Je buik moet wel groter worden, maar als je vanuit de buik gaat ademen gaat er iets vreemds gebeuren- je ondergaat een

geweldige ontspanning. Het is een soort meditatie. Je bevindt je zo dicht bij de dood en net zoals een dood lichaam zich ontspant ontspan jij je. En hoe dichter je bij de dood bent, hoe verder weg je van je denken vandaan bent. Je wereldse geest staat stil. Daarom is in Japan voor hen die mediteren ademhalen vanuit de buik de eerste oefening, hetgeen tegen alle regels van lichamelijke oefening ingaat, maar het heeft geweldig veel geestelijke inhoud. Je denken ontspant zich, evenals je lichaam, en zuurstof bereikt al de longopeningen, waarbij dode kooldioxide wordt uitgescheiden. Het geeft een geweldige ontlading van levendigheid, speelsheid en vrolijkheid.

Wanneer je uitbundig lacht wordt dit “schuddebuiken” genoemd. Zolang je buik niet in het lachen is opgenomen is deze oppervlakkig. Het is dan een Jimmy-Carter-lach: alleen maar een beweging van je lippen. Dat is heel eenvoudig. Je kunt je lippen van oor tot oor krullen. Dat deed de arme Jimmy Carter, en nog wel de hele dag. Ik hoorde dat zijn vrouw gewend was zijn mond 's nachts dicht te doen, omdat de hele dag dezelfde pose aannemen wel een gefixeerde houding moest geven, en de lippen van Jimmy Carter alle buigzaamheid hadden verloren. Ik heb eens horen vertellen – ik weet niet of het waar is of niet, omdat ik het niet kan verifiëren, maar het is wel mooi- toen zijn vrouw eens vergeten was zijn mond dicht te doen en hij doorging met lachen, er een muis in is gesprongen. De vrouw zag nog net de staart van de muis, de rest van de muis was al naar binnen. Ze belde dokter, radeloos als ze was. En hij bleef maar steeds lachen! De arts had dit nog nooit meegemaakt, hij zei: “Dit is ongehoord, ik ben een dergelijk geval in geen enkel medisch boek ooit tegengekomen. Maar probeer dit uit terwijl ik naar u op weg ben– het sneeuwt en het kan wel een half uur duren voor ik bij u aankom – hang een stuk kaas boven zijn mond, misschien dat de muis omkeert als hij de kaas ruikt.” Dus rende ze de keuken in en bracht een stuk kaas uit de koelkast mee. Maar tegen de tijd dat ze terug was, kreeg ze bijna een zenuwinstorting van wat ze zag. Ze zag een kat naar binnen gaan achter de muis aan. Ze belde de dokter wederom, “de situatie is veranderd,” maar de vrouw van de arts zei: “De dokter is weg, hij zal naar u onderweg zijn. En deze ontwikkeling kent helemaal geen precedent. Ik weet niets, ik kan geen enkele suggestie doen. Ik geef u mijn mening, want ik ben geen arts, maar probeer een muis te vinden. Nu is er in plaats van kaas een muis nodig. Hang deze voor zijn gezicht, misschien dat de kat er dan uit komt.” Tegen de tijd dat de dokter gearriveerd was, hield Jimmy Carter's vrouw een muis voor zijn gezicht. De arts zei: “Ik heb u geadviseerd om een stuk kaas op te hangen, hebt u uw verstand verloren?” Ze zei: “Maar de hele situatie is veranderd, tegen de tijd dat ik de kaas had gehaald zag ik een kat naar binnen gaan, en dit was de suggestie van uw vrouw.” Hij antwoordde: “Mijn God, nu is er ook een kat naar binnen gegaan! In dat geval heeft u juist gehandeld.”

Mensen lachen zonder enige diepgang, het is oppervlakkig. Mensen praten over zaken die ze niet menen, die ze niet hebben overwogen... daarom hebben ze het erover. Een van mijn professoren was zo praatziek dat hij er zelfs in zijn slaap mee door ging. Zijn vrouw beklagde erover tegen me: “Hij geeft zoveel om je dat misschien jij hem ertoe kan brengen dat hij, op zijn minst 's nachts, stopt met doceren. Hij blijft maar praten en door hem kan bijna niemand meer rustig slapen.” En hij had een harde stem- hij stond bekend als “de luidspreker”. Hij had deze niet nodig. Zelf als hij het woord richtte tot vijfduizend mensen was er geen luidspreker nodig. Zijn vrouw zei: “Niet alleen wij kunnen niet slapen, zelfs de burens liggen er

wakker van.” Dit ging de hele dag door... in de collegezaal praatte hij, in de lerarenkamer, in de kantine.

Ik zei tegen hem: “Heeft u er wel eens over nagedacht hoeveel energie, hoeveel brandstof u verbruikt door zo veel te spreken? En niemand luistert ernaar. Zij ondergaan dit als een kwelling – men wil aan u ontsnappen, ik heb het meegemaakt dat mensen, toen ze u zagen, de andere kant op zijn gegaan. Bij u thuis gaat iedereen u uit de weg. En bent u bij een ander, dan zegt de vrouw dat haar man afwezig is- terwijl hij gewoon aanwezig is. Iedereen ontloopt u en op deze manier loopt u alles mis.”

Hij dacht hierover na: “Je hebt gelijk. Soms vraag ik me ook af waarom ik door blijf praten.”

Ik merkte op: “Probeer dit eens een dag uit en het zal u veel plezier doen- in telegramstijl spreken. Gebruik slechts de hoogstnoodzakelijke woorden, zoals in een telegram. Dan blijft u niet doorgaan als in een brief, u gebruikt alleen de meest essentiële woorden. Hooguit tien woorden. En uw telegram is effectiever dan lange brieven, omdat u met die tien woorden uw hele boodschap heeft samengevat. De impact zal groter zijn.” Ik zei: “Probeer het nou eens.”

Hij zei: “Hoe moet ik stoppen... ik vergeet het steeds. Wanneer ik iemand tegenkom ben ik het alweer kwijt.” Dus overhandigde ik hem een rond stuk marmer, een balletje en vertelde hem: “Houdt dit in uw mond, zodat u niet kunt praten.”

Hij merkte op: “Je bent gevaarlijk bezig, zelfs als ik wel móet spreken, zal ik toch eerst dit balletje eruit moeten halen. Iedereen zal me uitlachen – wat moest u daarmee in uw mond?”

Ik antwoordde: “Doe het rustig aan, uw huis zal niet in brand vliegen. Er is geen sprake van een noodtoestand. Probeer het gewoon.”

Ik heb hem overtuigd – hij probeerde het een uur lang. Iedereen aan de universiteit stond verbaasd – wat was er gebeurd? Men zei “goede morgen” en hij deed niet meer dan met zijn hand wuiven, zelfs “goede morgen” kon hij niet zeggen en iedereen maakte zich zorgen om deze man – een uur lang, totaal verstomd, passief in zijn stoel. Maar hij vond het zo fijn dat, toen ik mijn stukje marmer terugvroeg, hij zei: “Dat kan ik niet teruggeven.”

Ik zei: “Wat gaat u er dan mee doen?”

Hij antwoordde: “Ik zal het zelfs ’s nachts in mijn mond doen, om mijn burens, familie, kinderen, iedereen te verrassen – omdat zij allemaal ’s nachts op mijn gepraat zullen wachten en ik in diepe rust zal zijn.”

En hij zei tegen me: “Dit is vreemd. Omdat ik niet praat komen er minder gedachten in mijn hoofd. Ik voel me kalm en rustig. Je hebt iets moois bedacht met dit marmeren balletje.”

Hij zei tegen me: “Je moet het bekend maken. Als iedereen het gebruikt in de wereld zal er veel stilte zijn.”

Ik zei: “Probeer het een paar dagen uit en doe het dan zonder, want het mag geen gewenning worden.”

Na tien dagen probeerde hij het, en met succes. Hij kwam midden in de nacht naar me toen en zei tegen me: “Ik heb het balletje de hele dag niet gebruikt en ik kom het je teruggeven met mijn dank, omdat ik deze tien dagen voor het eerst zoveel dingen aan de weet ben gekomen – de stilte van de nacht, het lied van vogels en een innerlijke rust. En ik vraag me af hoe dit mogelijk is, alleen door deze marmeren bal. Die heeft magie verricht.”

Ik antwoordde: “Van magie of wat dan ook is er geen sprake. U bent gewend geraakt aan praten. Zonder dit voelde u zich alsof u iets miste.”

Wanneer de mens nerveus is begint hij onmiddellijk in zijn zak naar een sigaret te zoeken. Dat is niet anders dan mijn marmeren balletje. Die is goedkoper, esthetischer en minder gevaarlijk. Maar sigaretten roken is gewoon een manier om je mond, je lippen te blijven gebruiken. Mensen hebben kauwgom ontdekt – zo’n dwaasheid. Maar dit zijn surrogaten voor het praten. Om het praten af te leren kun je beter kauwgom gebruiken, omdat je een ander tenminste met rust laat – het zijn jouw tanden en kauw zoveel als je wilt. Maar zowel sigaretten als kauwgom zijn met een beetje begrip niet nodig. Als je de stilte hebt geproefd geniet je van alle momenten dat je niet hebt gesproken, wanneer je in stilte bent.

Denk maar aan een fundamentele natuurwet, die luidt dat wanneer je je ervaring in één dimensie verdiept, je in staat bent je ervaring in andere dimensies op dezelfde manier te verdiepen. Wanneer je je stilte bijvoorbeeld verdiept dan kun je zonder problemen je liefde verdiepen, omdat het proces hetzelfde werkt. Je kunt evengoed je lachen verdiepen als je vitaliteit. Je kunt je bestaan omvormen tot iets dat niet slechts oppervlakkig en formeel is, maar tot iets dat peilloze diepten kent. Als je alleen al naast iemand zit die in zijn innerlijk heeft geschouwd zul je merken dat ook jij in deze diepten beweegt.

Jouw constatering, Slideha, is juist, dat je meestal aan de oppervlakte bestaat. Dit geldt voor de meeste mensen. Je zegt: “Mijn ego is dominant en ik denk de hele tijd.” Gedachten zijn de fundamentele bouwstenen van het ego. Vandaar dat wanneer iemand die mediteert het moment bereikt dat zijn gedachten verdwijnen, zijn ego eveneens verdwijnt. Het ego is niets anders dan de verzamelnaam voor je gedachten. Het is niet een afzonderlijke entiteit, het is gewoon een verzamelnaam. Al je gedachten zijn niet meer dan bouwstenen... van deze stenen is het ego bouwwerk opgericht. Wanneer je je gedachten stilzet en je in de ruimte van gedachtenloosheid begeeft, van het niet-denken, dan zul je het ego daar niet vinden. Jij zult er zijn, maar de ervaring van ik-heid zal er niet zijn, alleen het zuivere zijn.

En dit is een geweldige prestatie. Het is een enorm waardevolle prestatie om je ik te verliezen en gewoon het simpele bestaan te ondergaan, zuivere ‘zijn-heid.’ Dit is het begin van het ondergaan van God. Als je ‘zijn-heid’ steeds meer uitkristalliseert, word je je gewaar dat jij niet bent en God wel, jij bent niet en het kosmisch bewustzijn wel. En omdat jij niet bent doet de vraag van je dood zich niet voor – om te beginnen ben je er nooit geweest, hoe kun je dan sterven? En deze ‘zijn-heid’ die je nu ondergaat, in de stilte van gedachtenloosheid, is er altijd geweest. Je hebt er vanuit de eeuwigheid al deel van uit gemaakt, en je zult er tot in de eeuwigheid deel van uit blijven maken. Dit is de ervaring van de onsterfelijke ziel.

De zieners van de Upanishads hebben er de beste uitdrukking voor. Zij noemen de mens *amritasya putrah*, zonen en dochters van onsterfelijkheid. Je komt niet voort uit de baarmoeder van de moeder, je wordt niet uit een vader of moeder geboren, zij zijn slechts een doorgang voor de ontwikkeling van onsterfelijkheid. Zij hebben je je bloed en beenderen gegeven, maar niet je leven, je leven is er altijd al geweest.

Slideha, wanneer je ego dominant blijft zul je aan de oppervlakte blijven. Als je de diepere waarheden en mysteriën wil leren kennen moet je je gedachten leren

gadeslaan. Hierdoor zullen ze afnemen. En er komt een moment dat je gedachteloos bent. Dit wordt het grootste moment van je leven. Nauwkeuriger uitgedrukt is dit de geboorte van je wezen. Vanaf dit ogenblik ga je op diepere niveaus bestaan, waar het leven zijn wortels heeft. En dit is mogelijk, omdat je dit voelt wanneer je in mijn nabijheid komt. Je zegt: "Ik voel liefde en mijn hart gaat open, en ik proef wat mogelijk is." Dit is mijn uitnodiging aan jou. Wanneer je je hart voelt opengaan dan is er voor jou geen probleem. Als je liefde kunt voelen, en zelfs het gewaarzijn dat dit de smaak is van wat mogelijk is, is dit zo goed als aankomen bij de tempeldeur. Niemand staat je in de weg, De poorten staan altijd open. Vraag niet aan me: "Geliefde meester, help me alstublieft mezelf te veranderen." Die vraag is niet nodig. Je begeeft je in de goede richting, er is wat meer moed nodig...

Chidananda stuurde me een grapje. Hoeveel psychoanalisten heb je nodig om een gloeilamp te verwisselen? Slechts één, maar het hangt er helemaal vanaf in welke mate de lamp wenst te veranderen. In feite is er geen psychoanalist nodig om een gloeilamp te verwisselen. Iedereen kan dit, de lamp moet er alleen maar klaar voor zijn. Wanneer de lamp verandering tegenwerkt dan wordt het moeilijk als hij in de rondte rent en ontsnapt...

Je vraagt me jou te veranderen, en waar denk je dat ik mee bezig ben? Denk je dat ik jou eerst om je toestemming vraag? In feite heb ik mijn werk al volbracht voordat je me je vroeg jou te veranderen. Daar proef je al iets van, daarom voel je het openen van je hart. Dit is onzichtbare chirurgie, zodat het je onduidelijk blijft. Het behoort niet tot de wereld van objecten, het behoort tot je individualiteit wat ik elke dag met je doe, 24 uur lang. En wat mij betreft is het geen werk, ik moet mijn liefde wel aan je overbrengen, waar je ook bent, en de revolutie in je wezen zal zich voltrekken. Het heeft zich al voltrokken, het duurt alleen even voor je het beseft. Maar de eerste herkenning moet zich in jou aandienen. Voel gewoon hoe je steeds dichterbij me komt. En wanneer je hart zich openstelt, houd dan niets terug, laat het zijn gang gaan. En als je de smaak proeft wees dan niet bang, omdat deze smaak je compleet zal transformeren. In jouw plaats zal er een nieuwe mens verschijnen. Wees er klaar voor. In je innerlijk zijn er veranderingen begonnen- je hebt geen hart van steen. En ik ben er absoluut zeker van dat het niet al te lang zal duren voordat je tot het besef komt dat je ego is verdampt en dat je gedachten als dorre bladeren van je afgevallen zijn.

Vanavond nog zag ik dorre bladeren als regen van de bomen vallen. Dit gaat met gedachten net zo. Je kunt ze misschien niet zien, maar ik zie ze wel. Wanneer je klapt en danst en wervelt, dan zie ik je gedachten om je heen neervallen. Soms komen hier idioten. Dat zijn de toeschouwers en ik weet dat het idioten zijn, omdat zij jouw bedorven gedachten verzamelen terwijl ze van je afvallen. Wanneer jij vleugels krijgt, klaar om op te stijgen, zullen zij, beladen met jouw rotzooi, hier vandaan gaan, hun hoofd vol geleerdheid. Pas op... als iemand echt gek wordt in zijn meditatie, pas dan op dat hij zijn gedachten niet bij jou achterlaat.

Er was eens een psychoanalist, iemand kwam bij hem. Hij had de dwaze gedachte dat er glibberige beestjes over zijn lichaam kropen, en hij wierp ze continu, de hele dag van zich af. Zijn verwanten werden bezorgd en zijn zaak ging failliet want de mensen dachten: "Die man is volkomen getikt en ongeloofwaardig. Hij valt niet te vertrouwen." En het interesseerde hem niet. De klanten stonden daar, en hij wierp

ze... met zo'n walging op zijn gezicht. De psychoanalist zei tegen de familie van de man: "Maakt u zich geen zorgen." Hij zei: "Gaat u maar, laat hem maar bij mij achter. Hij heeft een paar sessies nodig." De psychoanalist legde aan hem uit dat de beestjes alleen maar in zijn verbeelding bestonden, een zinsbegoocheling waren, maar hij wilde niet luisteren, hij wierp ze de hele tijd van zich af, omdat ze over zijn hele lichaam kropen. Psychologie en verwante zaken waren voor hem onbegrijpelijk, en hij kwam elke dag. Op de zevende dag zei hij: "Omdat ik zo word geabsorbeerd door deze beestjes, kan ik niet precies horen wat u zegt, mag ik daarom mijn stoel wat dichterbij u toe schuiven?" De psychoanalist zei: "Wacht! Breng die beestjes niet op mij over, want ik heb twee nachten niet geslapen – de hele nacht kruipen ze over mij heen. En ik verzoek u dringend een andere psychoanalist te zoeken, want ik ben aan het eind van mijn latijn. Zoekt u maar een ander! Zulke smerige glibberige beestjes... hoe komt u eraan? Zeven dagen met u samen is genoeg geweest voor mij. Nu moet ik eerst van mijn eigen beestjes af zien te komen. Daarna bent u aan de beurt. Blijf voorlopig uit mijn buurt."

Ik zie, bijvoorbeeld wanneer Devageet zijn glibberige beestjes van zich af werpt, dan je moet op je hoede zijn- ze kunnen op jou overgaan. Hij wordt een mens nadat hij een gorilla is geweest, jij kan van een mens een gorilla worden! Pas dus op voor Devageet. Voor hem zit het erop, hij is van zijn gorilla-zijn af, maar dat zit er nog steeds. Het kan op iemand anders overgaan. Idioten heb je in alle soorten – gewoon uit nieuwsgierigheid kijken ze erin... het is gemakkelijk om erin te gaan, maar het is bijzonder moeilijk om eruit te komen.